

Разследването започва

Лари Мистъри, бъдещ детектив, лудо влюбен в новите технологии, живееше в „Бейкър Палас“ в центъра на Лондон, в мансарда, натъпкана с всякакви хайтек джаджи. Лари не беше от подредените и често екземплярите от колекцията му бяха сполитани от лоша съдба. Емнетройката беше замразена във фризера, един лаптоп потъна във ваната, а контролерът за видеоигри се стопи в микровълновата фурна...

Един предмет обаче беше обект на особено внимание и грижа от страна на момчето: безценното устройство, наречено айнет. Училището за детективи „Ай Интернетънъл“ осигуряваше това устройство на всичките си ученици. Устройството беше защитено от здрава титанова обвивка и притежаваше смайващи възможности.

Лари трепереше над своя айнет и го държеше закачен на стената над дивана, за да не го изпускат и за миг от очи. Този съботен следобед в края на април той се бореше с едно старо радио с изкривени антени и в същото време погледът му се стрелкаше от време на време към стената, за да провери дали айнетът си е на мястото. Бъдещият детектив извади внимателно вътрешностите на радиото и ги остави на земята. Вече нямаше къде да стъпи – подът на стаята представляваше килим от кабели, електронни части, транзистори и други чаркове, измъкнати от безполезни уреди.

Минаваше 14 часа и момчето току-що унищожи един сандвич точно на две хапки.

Нямаше никакво време.

Но какво толкова спешно вършеше?

През последната седмица следеше с видеоконферентна връзка уроците по „Нетрадиционни средства и трикове“ – учебен предмет, който описваше начини за излизане от критични ситуации чрез използване единствено на айнета и предметите, които детективите имат под ръка в момента. Учителят, който водеше лекциите, беше с кодово име ГК4, но веднага го прекръстиха на Макгайвър – прочутия агент от известния сериал, който

можеше да използва като оръжие и най-безобидния предмет.

Лари се хвърли да изучава електрониката и главата му беше пълна с безброй проекти. Задачата му за съботния ден беше да запише директно в компютъра нотите на парче, изпълнено на електрическата му китара, като свърже музикалния инструмент към компютъра с измислени от него връзки.

Лари завърши последните операции, грабна лъскавата червена китара и зае поза на рокджия.

Включи китарата. Погледна отдалече монитора, за да провери честотите, и най-после се реши: премести ръката си върху струните и засвири първите акорди от парче на „Лег Цепелин“.

СБРАНГГГГГГГГГ!!!

От усилвателите излезе такъв трясък, че разтресе прозорците на мансардата на петнайсетия етаж. Мощната звукова вълна направо запрата Лари в стената. Той се стъпнуса и запелтечи объркано:

– Боже! Забра... забравих да изк... изключа стереоуредбата!

Но това като че ли не беше достатъчно – след секунда-две се включи противоземетръсната аларма и след нея се разнесоха

ужасени викове и тропот на бягащи хора. Беше изплашил до смърт останалите обитатели на „Бейкър Палас“!

– Майчице! Веднага трябва да направя нещо! – засуети се Лари и набута под масата всички електронни джаджи. – Ако разберат, че съм аз, ще закъсам здравата!

Тъкмо успя да покрие всичко с един чаршаф и по вратата се затрона.

– Лари Мистъри! – извика някой. – Ти беше! Шумът идваше от тук!

– Сега вече ще се разправяме с теб! – приг-

ласяше му друг.

Ако се съди по гласовете, в коридора се беше събрала цяла тайфа озверели съседи.

Лари пригладу набързо разрошената от музикалния гръм коса и бавно отиде до вратата.

– Кой е? – попита той с най-невинен тон.

От другата страна на вратата се чу хор от закани.

Лари сложи предпазната верига и леко откряна вратата. През тесния процеп видя поне двайсет души. Преглътна със свито гърло и попита:

– И вие ли усетихте този ужасен земетръс? Говорят за него по всички новини...

– Не ни прави на глупаци! – прекъсна го домоуправителят, адвокат с посивяла коса и с двуредно сако със същия цвят. – От това положението ти само ще стане по-лошо! – и той размаха под носа му един лист, който приличаше на подписка за напускане. – Това е последната щуротия, която правиш, господин Мистърри!

Краката на Лари омекнаха като желатин.

– Но аз... не съм направил нищо! – запелтечи той.

– Електрическата китара! – намеси се съседката от долния апартамент, една госпо-

жа с писклив глас, която работеше в някаква висша финансова служба. – Преди алармата чух този твой дяволски инструмент!

– Каква китара? Не съм свирил на никаква китара, повярвайте ми... Та аз дори нямам китара!

Избухна хор от разярени гласове.

– Лъжеш ни! Правилникът забранява музикални инструменти. Да го изгоним, без да му мислим повече! – викаха едн през друг обитателите на елитната сграда.

– Все пак трябва да намерим някакви доказателства – намеси се адвокатът домоуправител. – Ако позволите, господин Мистъри, искам лично да проверя дали притежавате китара.

– Ами... Моля... Заповядайте.

Домоуправителят влезе и огледа стаята с очи на хищна птица.

– Къде е скрита? – изръмжа той. – Под този чаршаф ли?

Горкият бъдец детектив вдигна рамене.

– Ами... Погледнете. Това са инсталации и различни устройства. Аз се занимавам с модерна електроника – каза небрежно той и се отпусна с безразличие на дивана. Меките катифени възглавници скриваха добре формата на китарата.

Претърсването продължи още десетина минути, но домоуправителят не намери нищо и накрая беше принуден да се предаде.

– Добре, господин Мистъри – рече през зъби той. – Без предмета на престъплението не мога да придвижа никакво искане за освобождаване на жилището.

– Нали и аз това ви казах! – ухили се Лари и любезно го изчака да излезе, но не го изпрати и не мръдна от дивана.

Точно когато вратата се затвори, айнетът замига. Това беше сигнал, че училището му е възложило нова мисия!

Лари грабна светкавично устройството, облече якето си и се шумугна между съседите, които все още мърмореха на площадката. Веднага щом влетя в асансьора, той погледна дисплея и извика.

– Разследване в Кения? Майчице!

За свой късмет, знаеше как светкавично да намери братовчедка си Агата Мистъри, неизменната му спътница в детективските приключения!

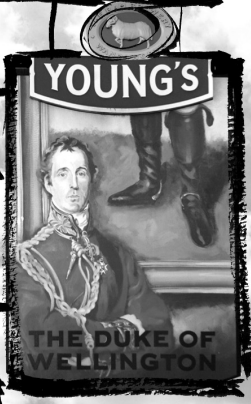

1. На пазара на „Портобело Роуг“

Полъхна лек бриз и разнесе мъглата, която от няколко дни задушаваше Лондон. Агата Мистъри се чувстваше пълна с енергия и почти подтичваше от нетърпение – този съботен следобед отиваше при своя любим антиквар, при когото винаги намираще интересни стари вещи.

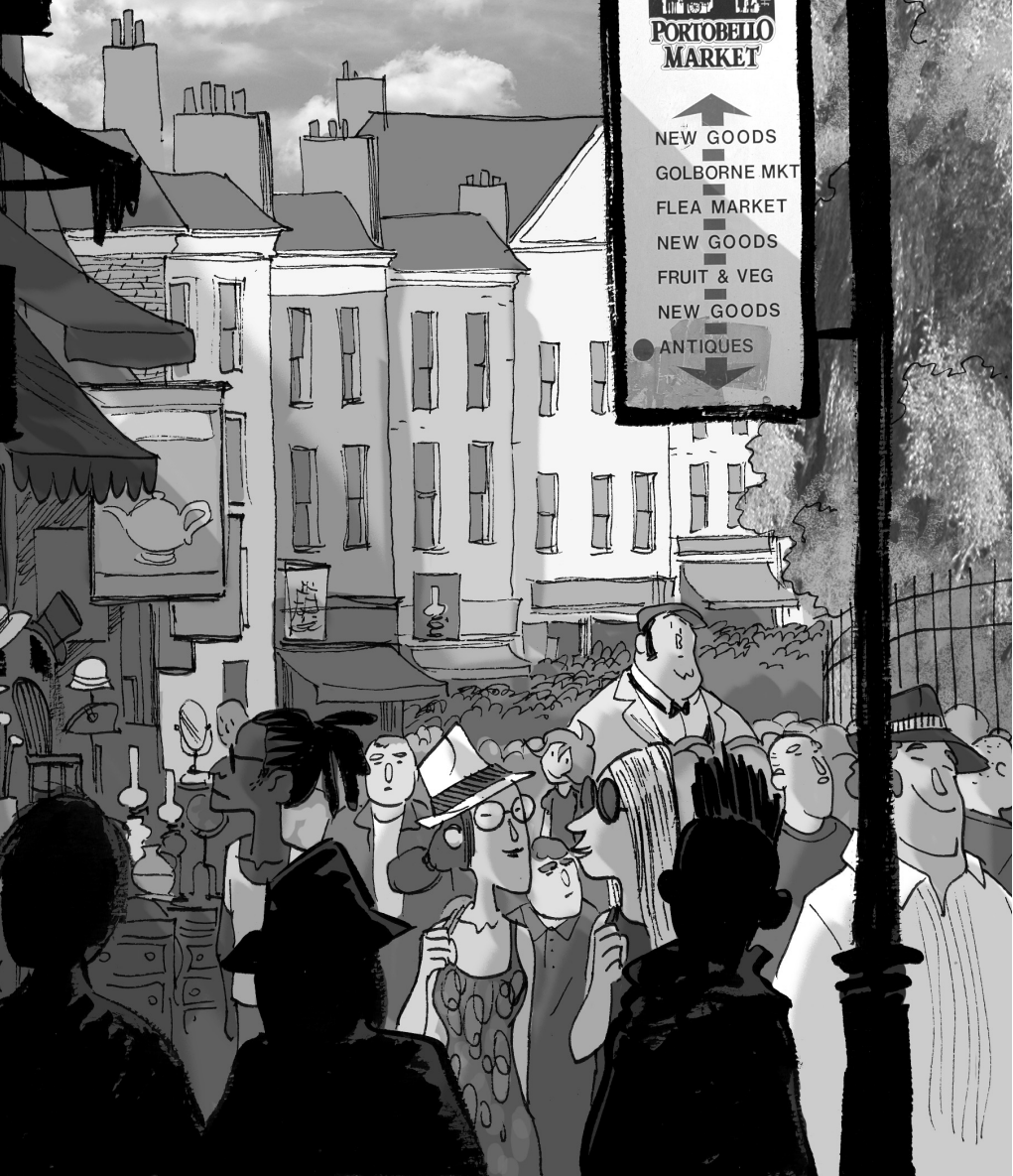
Господин Кент, безценният иконом на „Мистъри хаус“, бивш професионален боксьор, ѝ проправяше път сред тълпата на „Портобело роуг“, на която се намираще прочутият антикварен пазар в района на Нотинг Хил. На улицата имаше безброй живописни сергии и магазинчета, продаващи неща, които не можеха да се намерят другаде – винтидж дрехи* и аксесоари, рисунки от различни

* *винтидж дрехи – дрехи, които са били модерни в периода 1920-1975 г.*

**PORTOBELLO
MARKET**

- ↑ NEW GOODS
- GOLBORNE MKT
- FLEA MARKET
- NEW GOODS
- FRUIT & VEG
- NEW GOODS
- ANTITUQUES
- ↓

времена и стилове, златни и сребърни бижута, стари кафеварки, фотоапарати с мях за фокусиране и всякаква любопитни греболийки. Наоколо гъмжеше от хора, които разглеждаха стоките, говореха силно и се опитваха да договорят най-изгодната цена с търговците.

– Трябва да идваме по-често тук! – възкликна Агата, като хвърляше любопитни погледи тук и там. – Страхотно е! Никъде няма атмосфера като на „Портобело“!

– Мислите ли, госпожице? – изпуктя икономът и разхлаби възела на вратовръзката си. – Не смятате ли, че е пренаселено и липсва въздух?

– Какво толкова! – сви рамене момичето. – Това е най-големият антикварен пазар в света. Нормално е да е пренаселен.

Но господин Кент нямаше търпение да се върне в спокойната „Мистъри хаус“ и ускори крачка.

– Струва ми се, че ей там виждам сергията, която търсехте – посочи той. – Щанда на мосю Трюфò, ако не греша...

Агата го хвана под ръка.

– Имаш орлов поглед! – пошегува се тя. Беше разбрала, че икономът иска да се измъкнат от тук час по-скоро. – Хайде, ела с мен!

Беше точно четири часа. Пазаруването не се проточи много. Агата имаше нужда от ново тефтерче, за да си води бележки, а мосю Трюфо беше специалист по тефтери и тетрадки от началото на двайсети век, произведени от френски занаятчии за парижките книжарници. Същите тефтери и тетрадки бяха ползвали писатели като Оскар Уайлд и Ърнест Хемингуей. И Агата искаше да стане писателка, по-точно писателка на криминални романи, затова имаше голяма колекция от тефтерчета и тефтери, които непрекъснато пълнеше с любопитни подробности, идеи за сюжети и описания на персонажи.

Тя показа на господин Кент тефтера, който беше избрала.

– Мека корица от картон, облечен в кожа, хартия с цвят на слонова кост, страниците са съшити, заоблени ъгли, има и лента за отбелязване на страницата, и ластик за затваряне – изброи доволно тя. – Абсолютно перфектен!

Икономът кимна.

– Най-доброто на пазара, госпожице! – побърза да каже той.

Агата благодари на мълчаливия мосю Трюфо и си тръгна, като вдишваше очарована мизмамата на хартията.

– Веднага ще започна да работя върху един разказ. Стига никой да не ме разсейва...

Не беше успяла обаче да довърши гумите си, когато се сблъска с две особи, които изглеждаха почти еднакви, с изключение на известна разлика във височината. Платинени коси, сака последен писък на модата, къси поли и ботуши – нейната съученичка Джесика и майка ѝ.

– Агата, скъпа, каква изненада! – възкликна Джесика и я презърна театрално. – И ти ли пазаруваш на „Портобело“? Какво си купу? – попита любопитно тя.

Ужасен от парфюмните изпарения, които се носеха от Джесика и майка ѝ, господин Кент вежливо се оттегли, за да се изкашля.

Без да гочака отговора на Агата, Джесика взе да вади от торбичките току-що купените грехи и въодушевено почна да ги показва на приятелката си, която кимаше с безразличие. Модата изобщо не беше сред интересите на бъдещата писателка.

Поглеждайки часовника си, майката на Джесика припряно се намеси:

– Побързай, Джесика! Тази вечер си на гала вечеря и трябва да се представиш подobaващо. Имаш нужда поне от три часа за грим!

Агата се възползва от нетърпението на госпожа Уинтър, за да приключи разговора.

– Не бих искала да закъснееш заради мен – каза тя на приятелката си с иронична усмивчица. – Ще се видим ли в училище?

– Хм... В училище... – изсумтя госпожата. – Дъщеря ми я поканиха за ревю на висша мода... Хайде, Джесика, трябва да тръгваме!

Джесика разгразнено набута торбичките в ръцете на майка си и се нареди да си върви, но

преди да тръгне, се обърна за последен път.

– Агата, скъпа, как се казваше онзи сладък твой братовчег? Джери? Теру?

– Лари – подсказа ѝ Агата. – Защо ме питаш?

– Срегнах го преди около половин час на входа на пазара. Търсеше ме.

– Така ли? – учуду се Агата.

Джесика се усмихна малко стеснително.

– Тичаше като луг – гобави тя. – Но има много сладка физиономия...

Никой не възрази. Без да губят време, Агата и господин Кент се сбогуваха бързо с майката и гъщерята и след миг изчезнаха от погледите им, като почти затичаха сред тълпата.

– Лари явно има нова мисия! – възкликна задъхано Агата. – За щастие, вчера го предупредих, че ще гойда на „Портобело“.

Икономът спря и се огледа, но въпреки завидната си височина, заради която стърчеше над всички, не успя да види братовчедата на Агата.

– Как ще го открием в тази тълпа? – изохка той.

Агата прехапа устни и се замисли.

– Значи... Ако е пристигнал преди половин час, сигурно е кръстосал пазара поне веднъж – започна да разсъждава на глас тя. – Като

знам колко бързо капва Лари, не бих се учудила, ако е спрял да си почине някъде...

– Но къде? Наоколо не виждам нито една пейка!

– Забравяш, че е голям лакомник! – засмя се Агата, после се огледа наоколо и посочи една табела. – Обзалагам се, че пие горещ шоколад в онова кафене там!

Двамата забързаха, като едва си проправяха път през тълпата между сергиите. Пазарът затваряше в пет часа, но хората не се разотиваха. Господин Кент и Агата най-после се добраха до кафенето и надникнаха през витрината.

Почти веднага забелязаха Лари. Гледайки с празен поглед, той отпи от горещата си напитка, след това захана поничка с лешников крем и погледна устройството си с дълбока въздишка.

Доволна, че предположението ѝ е било правилно, Агата спря до масата му.

– Не се притеснявай, братовчедо, пристигнахме! – поздрави го усмихнато тя.

От изненада младият детектив погълна толкова бързо хапката си, че се задави. Добре, че се намеси господин Кент с няколко леки потупвания по гърба. След като си пое дъх, Лари скочи на крака като пружина.

– Ужас и безумие! Мисия в Кения! – изкрещя той. – Излитаме в 18:00 часа, нямаме нито минута за губене!

Беше извикал толкова силно, че всички посетители на кафенето се обърнаха към тях. Агата и господин Кент го придружиха до изхода със смутени усмивки.

– Как мислиш да стигнем до летището за по-малко от час, братовчедо? – попита Агата. – Трябва да се върнем в „Мистъри хаус“, да приготвим куфарите, да презгледаме досието на мисията и да вкараме Уотсън в транспортната клетка. Невъзможно!

– Господин Лари, обмислихте ли възможността да хванем следващия полет? – намери си се икономът.

Бъдещият детектив винаги се притесняваше за изпитите в училище и мисълта, че е закъснял още преди мисията да започне, го срина. Спря като парализиран и се вторачи в цветните къщи близо до „Портобело роуд“, без да обръща внимание на хората, които се блъскаха в него.

Агата размаха ръка пред очите му.

– Езика си ли гълтна, братовчедо? – разсмя се тя. – Хайде, стига! Провери на айнета дали има полети, които тръгват тази нощ. Няма нужда да падаш духом заради глупости.

Лари извади устройството от джоба си и започна да натиска клавишите.

– По дяволите! – изсъска той след малко. – Като не върви, не върви! Пълен провал!

– Дай да видя – протегна ръка братовчедка му.

От пръв поглед Агата разбра, че до следващата сутрин наистина няма други полети до Найроби, столицата на Кения. Все пак се опита да успокои Лари.

– Ще спим в къщи и утре в шест ще сме куряци! – каза спокойно тя.

Господин Кент вдигна учудено вежди.

– В шест?

Агата го сръга леко в ребрата, после хвана Лари под ръка и го поведе бързо към подземния гараж в Кенсингтън.

– Не си ли доволен, че отиваш на екскурзия в Африка? – забъбри весело тя. – Ще бъде страхотно приключение и ще можем да видим лъвовете отблизо!

За съжаление, беше пропуснала факта, че братовчед ѝ има вроден страх от всякакви котки – питомни и диви, и докато се приберат в „Мастъри хаус“, трябваше да изтърпи безкрайни оплаквания, мърморене и ръмжене, ахкане и охкане.